

ΛΥΓΓΡΟΙ ΝΟΣΤΟΙ

Στὸ γυρισμὸ τους γλυκὰ τοὺς φιλοῦσανε,
κι ἀνθίζε ἄλλή στὰ χεῖλη τους ὁ Λόγος.

Ἡ Γυναίκα.

Γυρνᾷ ὁ καλὸς μου. Πάλι χρυσόφεγγο
θὰ κοσμολάμπη τὸ ἄστρο τῆς νιότης μου.

Ποιὸς μὲ εἶπε χήρα, μαυροφόρα ;
Φίδια στὸ στόμα του νὰ φωλιάσουν !

Ἦρθε· ὦ χαρὰ μου ! Σὰν πρῶτα, δλόδιψα
— τὰ ὄρατα του μάτια θέλουν τὰ κάλλη μου.

Στὴν ἀγκυλιά σου λυῶσε με, ἦρωα !
φέρε τὰ χεῖλη σου νὰ δροσίσω.

(Τὸ ἀγκάλιασμά του, μάρμαρο ἐντάφιο.

Τί ἄθερμα χεῖλη ! Βρέφος μὲ φίλησε ;

Ἦϊμέ, ἢ λαχτάρα τοῦ ἐρχομοῦ του
ποὺ ἔτρεμα σύφλογη μὴ μὲ κάψη !)

— Τρέμεις, διακοῦζεις, ὁ ἄντρας ὁ ἀδάκρυτος ;

Καὶ λές ;... Τί φίδι σ' ἓνα θρηνόγελο
μαύρη ἀμποδένει τὴ ζωὴ μου !

Μ' ἄφησε ὁ πόλεμος μὲ ἄντρα χήρα.

Ἡ Μάννα.

Γλυκὸ μου ἀγόρι, ποιὸς μου σοῦ βάσκανε
τάντρωμένα χέρια, ὅταν εἶδωλο
ξινὰ μὲ πλάθαν, τὴ γεννήτρα,
σὲ ἄλωτο μάρμυρο νὰ φαντάζω ;

Τὰ πλαστοουργὰ σου χέρια — ὦ, μὴν ἔσωνε
νὰδραξοῦν ἄρμα, σύνεργο ἀντίχαρο ! —
ψωμί καὶ δόξα δὲ θὰ φέρουν
πιὰ στὴ ζωντάκληρη μάννα, ἐμένα !

Πολέμο χῶμα τὰ χάρηκε ἄψινχα,
τὰ ποὺ χαρίζουν ψυχὴ στὰ χάρματα.
Μὰ ἔλα, πουλί μου, νὰ σὲ θρέψω,
ποὺ ἄπλερο, ἀφτέρουγο μοῦ εἶσαι πάλι.

Νὰ κατανήσω στᾶθλια γεράματα
στέργω λεχῶνα, ποιὰ Μοῖρα μοῦ ἔλωθε ;
Δὲν ἔχω ἢ δόλια πιὰ νᾶνοῖζω
στήθια πολύγαλα στὸ χρυσὸ μου !

Ἡ Κόρη.

Γιατί, πατέρα, μοῦ εἶπες φιλώντας με,
σὰν ξεκινούσες : « ἀσημοκόρητισο ! »
κ' ἐγὼ, τηρώντας στὸν καθρέφτη,
πεῖσιμωσα ἠλιόφραγγη : « τυφλὸς εἶσαι ; »

Μαῦρο ἓνα χρόνο μοῦ ἔλειπες, ἔλειπες !
κ' ἐγὼ σὲ κάλλη μέστονα ὀλάνθιστα,
ποὺ οἱ νιοὶ στὸ διάβα μου — ὦ, καμάρι ! —
μάτια ὀλοφλόγινα μοῦ γυρνούσαν.

Μὰ — ἔβραζ' ἐντὸς μου τὸ αἷμα τοῦ Οἰδίποδα ; —
μὲ μιὰ ἐγὼ λαύρα ζοῦσα καὶ ὀμόρφαινα,
πῶς τῆς μορφῆς μου τᾶνθὸ φέγγος
μόνο τὰ μάτια σου νὰ θαμπώσῃ !

Καὶ ἦρθες. Δὲ βλέπεις· ἀκοὺς τὰ κάλλη μου,
ποὺ ἄλλη τὸ φῶς σου φλόγα κεραινῶσε.

Πάλι — ὦ, κατάρρα ! — στύλος τοῦ Ἰσκιου
πάει θυροδέροντας ἢ Ἀντιγόνη...

Ἡ Ἀδερφή.

Τί ἀδερφομοῖρι μοῦ ἔλαχε ! Δίμελο
νᾶνθοῦμε ἀκρόδι σὲ νιότη ἀδρόχημη,
καὶ ἄγριο σαράκι νὰ ὀριμάσῃ
στὸ Χάρο φίλημα πρώτη ἐμένα !

Κοῦμα ! νὰ φύγῃς μὲ ἄχυρα μέτωρα :
« Ποιὸς νύχτιος πόθος τὰ μῆλα δάγκασε ;
Καημὸς τὰ ρόδα ποιὸς ροδίξει ; ...
Μά, ὡς νᾶρθω, ἐτοιμάζε νυφοστόλι. »

Τί νυφοστόλι ! Ποὺ ἔστρωνα σάβανο,
κι ὀλόχρονο εἶμι καῦκο τὸν ἔχτικα
στὸ ἔρημο κλινίρι, πότε νᾶρθῃς
μὲ νεκροστέγωνα καρτερόντας !

Ἦϊμέ, ἀδερφέ μου, σὲ βιρυγγόμησα
κ' ἦρθες... Τὰ ρόδα βόλι σοῦ μάρνανε.
Μὴν τρέχῃς· στάσου ! Ἄς πᾶμε ταίρι,
τὰ πρὶν ἀταίριαστα, στὸ ἴδιο μνημια.

Ἡ Καλή.

Διάβαινε, κ' εἶταν ὁ Ἄρης ὀλάρματος,
φαρομανώντας σὰν αἶτι ἀσπέδιστο
κ' ἐγὼ, τὰ γιοῦλια κλειώντας μάτια,
τὸν ἴμερο ἔσταζα δάκρυ, δάκρυ.

Σᾶς εἶδε — ὀϊμένα ! — καὶ δὲ σᾶς ἄγγιξε,
δειλὰ καὶ δόλια κάλλη μου ἀτρούγητα !
Κ' ἢ ὀρμὴ του ἐσπάρθη σὲ ἄξενα ὄρη,
κ' ἔμεινε ἀκάρπιστος ὁ ἔρωτάς μου.

Διαβαίνει τώρα... Ποιὸς εἶδε Κένταυρο
πεδικλωμένο χάμω νὰ σέρνεται ; —
Τὰ ἡδονικά του μάτια — ὦ, Πίκρα ! —
δέονται, δέονται τὴν Ἀγάπη.

Στὰ δεκανίκια νὰ πλέξω στόλισμα,
λές, τοὺς ἀνθοῖς μου ; — Κλάψε τὰφίλητα

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιὰ τὶς ἐπαρχίαι δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομῆς (3 δρ τὴν τρίμηνιά).—Κανέννας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπληρώσει τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περισσμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίαι στὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

χεῖλη, φτωχὲ μου! Ποιὸς μισάντρας
μὲ ἀγάπη γέρασε ποινολύτρα;

Ἕνας γιὰ Ὅλους.

Λόλιος ἐγώ, πού γλωμιὰ θρηνοστάφυλα
σ' ἀμπέλι γυνάικειο τρυγῶ!
λὲς καὶ δὲν ἔχω στεφάνι μου ἀθάνατο
τὴ Δόξα τὴ Δόξα!

Τάχα δὲν ἔχτισα αἰμόβροχτα σώμπολα
τὰ μέλη μου σὲ ἄξιο βωμό;
τάχα ἢ Πατριδα μπροστά μου δὲν ἔσκυψε
μὲ σέβας; — μὲ σέβας!

Τί κι ἂν τὸ φύλλο μωράθηκε; Πέφτοντας
στὴ ρίζα χωρίζει χυμό.

Δές! ἢ ἀροδάφνη ψηλὰ βαγιοκλάδισε
στὰ οὐράνια· στὰ οὐράνια!

Πάψε τὸ θρῆνο, ἀκριβὴ μου λιγόκαρδη,
καὶ γέλα, καὶ στήσε χορό.

Ζῶ! — δὲ μὲ βλέπεις; — Τραγουδῆσε ὀλόχαρη
θριάμβου παιάνα!

Κι ὁ κρυφὸς Ἀντίλαλος.

Ψεύτης ἐγώ, πού γραμμένος στὸ βήσσαιο
διαβαίνω, νεκρὸς τῆς χαρῆς!

Τί κι ἂν γελῶ; — πικροστάζει ἀπ' τὸ γέλοιο μου
τὸ κλάμα τὸ κλάμα!

Πλάστης μιᾶς δόξας κι ἂν εἶμαι, — ὅπως γύρισα,
ποιὰ δόξα μπορῶ νὰ χαρῶ;
Σβήνει γιὰ πάντα ὅ,τι πρῶτα μὲ ὠριόφραγγε,
κ' ἐγὼ εἴμουν τὸ φῶς του.

Μέσα στὴ δάρνη πού σὺγκλαδι ἀράχγιαισε
τῆς ζήλειας φωλιάζει ὁ σκορπιός.

Ὡ κάμπε, ὦ στάρι, πού μ' αἶμα σᾶς ποτίσα,
νὰ βόσκουν οἱ βροῦχοι! —

Κλάψτε με! — ἢ ἀντίμαχη φλόγα δὲ μ' ἄναψε
στὴν ξέσπλαβη χώρα πυρσό·

δὲν προβοδῆσαν κ' ἐμένα σὺν ἴρωα
στὰ Ἠλύσια παιᾶνες!

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΜΠΑΚΑΛΗΔΕΣ

Μερικοὶ ἀξιότιμοι κύριοι μαζωχτήκανε καὶ συγκροτήσανε μιὰ συμμορία· καὶ τὴν ἐνομάσανε «Ἐταιρία διαλέξεων» μὲ σκοπὸ καθαρὰ πενταρολογικὸ καὶ μὲ φκιασίδι τάχα φιλολογικὸ· καὶ κάμανε καὶ τὴν Α. Γ. τὸ Διάδοχο πρόεδρό τους· κι ὁ Διάδοχος μάλιστα τὶς προάλλες προέδρεψε σὲ μιὰ συνεδρία τους καὶ τὸ ρεκλαμάρανε τὸ γεγονός, τὸ σημαντικώτατο βέβαια, τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐφημερίδες μπακαλικώτατα.

Δεκατέσσαρις εἶναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι καὶ, δὲν τὸ ἀρνούμαστε, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν κάπιαν ἀξία, ἄλλοι μεγάλη, κι ἄλλοι ὀλωσδιόλου ἀναξία λόγου. Μὰ οἱ περισσότεροὶ τους εἶναι νοῦδες μοναχῆς. Α. χ: ὁ κ. Ψ. Δεληκατερίνης, μιὰ τεράστια φιλολογικὴ νοῦλα, πού οὔτε δυὸ ἀραδούλες σάβραη φιλολογικὴ ἐργασία δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάσει, ἐξὸν ἀπὸ δυὸ τρία κρυμππλαστρα θεατρικὰ ἔργα, γιομάτα μὲ ὑπερβόρεια χαριτολογήματα. Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης, δεινὸς καλαμπουριστὴς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀντρέα Νικολάρα, πού εἶχε τὴν ἀδιαντροπία καὶ στὴν Α. Γ. μὲ καλαμπούρια νὰ μιλήσει. Ὁ κ. Μίλτος Λιδωρίκης, ἀξίεραστος κύριος, πού μπήκε καὶ στὸ θέατρο μὲ μοναδικὸ προσόν, κατὰ τοὺς θεατρονῆδες, νὰ μαζώνει καλὸν κόσμον στὴν πρώτη — καὶ τελευταία — τῶν ἀψυχῶν καὶ ἀνούσιων ἔργων του. Ὁ κ. Ψ. Δαμβέργης, Δεληκατερίνης τοῦ παλιοῦ καιροῦ, γιὰτ' εἶναι ἰδιαιτέρος γραμματέας τοῦ Βενιζέλου καὶ μὰς χρειάζεται ἀφοῦ κέρει τὸ σπαθί του. Ὁ κύριος κι ὁ κύριος καὶ ὁ κύριος Βαλτουρήγγανης. Εἶναι μέλος κι ὁ μουσουργὸς Σαμάρας. Ὅταν τοῦ τὸ προτεῖνανε, εἶπε ὁ ἄνθρωπος: